

לצעירה הסוערת – על תפקיד ה'משמחים' האמיתי

נעמה בינדיגר, עוזרת הוראה ללימודי ארץ ישראל

היא הביטה אל שעונה. השעה הייתה מעט אחרי 22:00. סביר. צלילי המוזיקה טופטפו על ראשה, אך הם גם החדירו שמחה ללבה. לרגע נעמדה לידה אישה יפה, כבת ארבעים, חבושה כובע כתום. לאחר שנייה גם הבחינה בנשימותיה העמוקות, בזיעה הניגרת מפניה. אך היא לא אמרה דבר. בכל זאת – לא מדברים עם זרים, לא! המוסיקה המשיכה והיא עמדה, מתבוננת ומרותקת למעגלים שבמרכז האולם.

"סליחה", פנתה אליה האישה כתומת-הכובע, "יש לך אולי טישו?"

"כן, וודאי, בשמחה". שירה רכנה לתיקה והוציאה חבילת טישו ומגבונים והגישה לגברת. הגברת ניגבה את פניה ואת עורפה וניסתה לתפוס את נשימתה.

"תודה, יש לך במקרה גם שלושה פלסטרים?"

"כן", ענתה שירה, "יש לי בארנק. את בסדר? מה קרה?!"

"כן, כן, בסדר גמור. פשוט ניסיתי להיכנס למעגלים לשתי דקות, והקצב של הצעירות גמר אותי. אז עכשיו אני בשיפוצים כלליים... תחבושת אלסטית יש לך?"

"או ווי, מה קרה? נקע? מה את אומרת!!! טוב, ודאי יש לי תחבושת. אני באה מצוידת לשמחות... בואי קחי". שירה שלפה תיק עזרה ראשונה כדי לסייע לידידתה הכתומה. הן התיישבו ליד שולחן 'משמחים' סמוך ושקעו בחריצות בחבישת הנקע, בחסימת הדם ובחיטוי הפצעים.

"תודה על העזרה", אמרה הכתומה, "תגידי, את קשורה למשפחה? באת לפה לבד?"

שירה ענתה: "אני בת דודה של החתן. אני לא לבד, אבל כל האחיות שלי ליד השולחן התיישבו מזמן מהריקודים הצעירים הסוערים. אני עומדת קרוב כי אני אוהבת להסתכל עליהן."

"וואת", שאלה שירה, "איך את קשורה לאירוע?"

"אני?!" אמרה הכתומה הפצועה, "אני! אני אם-הכלה!!!"

רגע של חשבון-נפש לצעירות הבאות למצוות שימוח כלה, אך לא מבחינות במבוגרות (בנות ה-30...), שדרכן לא קלה. אולי נצליח ליצור מעגל משלב גילאים שתהיה גם להן הקלה!?

נעמה בינדיגר

הערה: מומלץ לשמור על דפי 'בעין חינוכית' לשימוש עתידי. כמו כן, מי שמוכנה לשתף את כלל הבנות במחשבות בתחומי חינוך וחיים, המתאימות לרוח של 'בעין חינוכית', מוזמנת לשלחן אליי: yyg8@zahav.net.il. בברכה, יונה.